

DE UITLEIDING UIT HET DIENSTHUIS

Predikatie ter gelegenheid van hervormingsdag over Exodus 8:1 b
door
Ds. L. Huisman

Zingen: Psalm 126: 2 en 3
Lezen: Psalm 118
Zingen: Psalm 124:1, 2, 3, en 4
Psalm 85:1
Psalm 105: 23 en 24

Het Woord van God waarvoor wij vanmorgen uw aandacht vragen staat in Exodus 8, het eerste vers, het tweede gedeelte.

"Laat Mijn volk trekken, dat zij Mij dienen."

Deze tekst spreekt ons van: De uitleiding uit het diensthuis.

1. het bevel
2. het doel

“Laat Mijn volk trekken.” Dat is het bevel van God, dat Hij aan de wereld geeft, aan Farao. Het doel daarvan is: "dat zij Mij dienen."

Israël, de kerk van Christus van het Oude Testament, was in zwarte dienstbaarheid gekomen. Daar hebben ze zelf alle reden toe gegeven, ze zijn er zelf de oorzaak van geweest. In het huis van de aartsvader, van de patriarch Jakob is meer en meer het Woord van God veracht. O zeker, Jakob heeft daarover geweend. Hij heeft zijn kinderen daar scherp over aangesproken. Hij heeft zeker naar de aard van zijn godsvrucht de Heere gesmeekt om toch zijn kinderen, het uitverkoren geslacht, de Kerk van het Oude Testament, bij het woord van Gods belofte aan Abraham en zijn zaad vermaakt, te bewaren.

Maar, de zonde is machtig. Satan gaat rond als een briesende leeuw en hij zoekt wie hij zal kunnen verslinden. Zeker, toen Christus de hemel binnenging is de satan uit de hemel uitgeworpen, maar wee, wee degenen die op de aarde wonen want de satan is tot u afgekomen, wetende dat hij nog een kleine tijd heeft. Ook nu gaat het zoals het altijd in het leven van de Kerk gegaan is: we worden alleen behouden dankzij de trouw van God, de genade van God die tot op vandaag nog een overblijfsel der verkiezing gelaten heeft, doch opnieuw wil oproepen tot reformatie als we zien dat in ons zinkend vaderland weinigen meer overgebleven zijn die naar de Heere vragen en die zoeken om Zijn wil te betrachten. In Amsterdam zijn opnamen gemaakt door de kerken, dat er in Amsterdam nog maar 2 van de 100 mensen zijn die op enigerlei wijze verband hebben met de godsdienst. Dus dat gaat helemaal niet over Hervormd of Gereformeerd of Luthers of Rooms of Pinkstergemeenten, nee van alles bij elkaar dat zich maar kerk of godsdienstig noemt, dat alles bij elkaar maakt maar 2 van de 100 uit. En dan weet u wel hoevelen er nog onder die 2 procent zijn die ook volkomen van God en van Zijn Woord afscheid hebben genomen, een andere godsdienst, een andere god dienen dan de God van Abraham, van Izak en van Jakob.

Dat moet ons toch wel met ontzetting vervullen, vooral als u bedenkt hoe het zelfs nog in de dagen van de Afscheiding en de Doleantie in Amsterdam er aan toeging, dat er nog kerken vol

waren die streken tegen de vrijzinnigheid in wat men toen noemde de Gereformeerde Kerken. En nu alle kerken en sekten bij elkaar 2 van de 100. Zijn we niet bijna teruggekeerd in zo'n stad tot de tijd van de eerste wereld? Tot de tijd toen God het tijd vond dat Sodom en Gomorra zouden vergaan vanwege de ontrouw en de goddeloosheid? Toen Abraham als voorbidder moest horen dat er zelfs geen 10 rechtvaardigen meer waren in de stad en dat daarom het oordeel van God onherroepelijk was. En al gaat het dan misschien in onze gemeenten nog een beetje beter, al zouden wij misschien nog wat hoger komen in het percentage van kerkgangers, als we dan ook zien op de gemeenten die nog trouw of redelijk trouw gebleven zijn aan de verkondiging van het Woord van God en als men daarin dan gaat zoeken naar degenen die waarachtig de Heere vrezen, dan moeten we zeggen: Jakob is dun geworden. Dan moeten we zeggen: "o God, gedenk, gedenk aan Uw verbond en laat dat Uw hart tot ons in liefde ontvonken, want in ons Heere, in ons is geen kracht. We kunnen met onze godsvrucht en met ons aantal bij U niets meer uitrichten. We zijn dun geworden." Zullen we daarom zeggen dat God vergeten is genadig te zijn? Zullen we zeggen met de dichter: "God heeft Zijn goedertierenheden toegesloten?"

Geliefden, als we in de Schrift blikken, als we in dit tekstvers en het verband waarin het staat inzien, dan zeggen we: "Zou God Zijn gena vergeten, nooit meer van ontferming weten? Heeft Hij Zijn barmhartigheeden, door Zijn gramschap afgesneen"? Dan zeggen we: nee, God leeft, Hij Die begonnen is om zondaren te roepen uit de macht van de duisternis, Hem roepen we aan, onze hoop is op Hem. Mijn ziel, vol angst en zorgen, wacht sterker op de Heer', dan wachters op de morgen, de morgen, ach wanneer? Laat zo onze ziel ook de Heere verwachten.

Ik zei het, het waren donkere dagen. Het geslacht van Jakob heeft de Heere vergeten. Het ging mis in de tent van Jakob. De zonen van Jakob leefden allerminst in de vreze des Heeren. Een korte opsomming die u natuurlijk bekend is: haat en nijd was in het geslacht van degenen die God vreesden binnen getreden. Ze haatten hun broeder Jozef met een dodelijke haat. Jakob was daar niet onschuldig aan als hij hem voortrok en hem nieuwe prachtige kleren gaf boven zijn broeders. Dat neemt niet weg dat ze hem toch niet op zo'n wijze hadden mogen afzetten en wegwerpen als ze gedaan hebben. Ontaarde broeders die Jozef verkopen als een slaaf aan wat Midianietische kooplieden en dan tegen hun vader zeggen: "Kijk eens, hier hebt u de rok van Jozef, die heerlijke, goede, schone, feestelijke rok die u voor hem gekocht hebt. Kijk eens, hij is vol bloed en Jozef uw kind, uw geliefd kind is zeker door een wild dier verscheurd. Hier hebt u de bewijzen daarvan." Moet u zich eens indenken dat zonen, godvrezend opgevoed (in onze taal: bij de Bijbel grootgebracht), zoiets hun vader durven aandoen, dat ze met zo'n leugen bij hun vader aankomen. Die man heeft zich bijna doodgeschreid en ze zien het aan en ze lachen en ze bekommeren zich er niet over en ze zeggen: "Ziezo, had hij Jozef maar niet zo vóór moeten trekken met zijn mooie kleren, die niet net als wij de schapen hoefde te hoeden maar die lekker thuis mocht blijven. Nu zal hij weten wat hij van zijn liefhebberij zal wegdragen." Zo hebben ze gelachen en zo hebben ze hem voor de gek gehouden en zo hebben ze zijn haren grijs laten worden. En, dat was nu het verkoren volk des Heeren. Dat waren nu de stammen naar Gods Naam genoemd, waar straks het volk van God, Zijn volk uit geboren zou worden.

En dit was niet het enige. Als u die geschiedenis met aandacht leest, dan zult u het zien: moord en doodslag hebben die lieve kinderen van Jakob gepleegd. Als Dina in het land der Sichemieten gaat om eens te kijken hoe de meisjes van die dagen gekleed gaan en leven, dan wordt ze verkracht door Sichem, de zoon van Hemor. U weet de gevolgen: dan komt ze met haar schande thuis en zeggen haar twee broers Simeon en Levi: "mond houden, tegen niemand iets zeggen, wij knappen dat zaakje wel op." Dan maken ze een raad, een verleidelijke raad en ze doen net alsof ze één willen worden met de Sichemieten op voorwaarde dat die zich laten besnijden. Ja, waar de

godsdienst al niet voor gebruikt wordt. Dan deden ze net alsof ze deze mensen tot de Heere wilden bekeren en het sacrament van de besnijdenis toedienen en gelijk halen ze de dolk uit de schede en toen de Sichemieten op de derde dag in de pijn der besnijdenis waren, in de koorts, toen hebben ze heel die stam van de grond afgemaaid. Als Jakob straks oud is dan zegt hij: "Ik gruw van jullie, mijn ziel kome niet in hun verborgen raad." Hij gruwet van zijn kinderen Simeon en Levi en zo zou ik door kunnen gaan. Moet ik vertellen de geschiedenis van Ruben? Ach, het is overbekend: Eén van de vrouwen van zijn vader nam hij voor zich en hij onteerde het bed van zijn vader die zelfs toen hij hem zegende op zijn sterfbed daarvan nog getuigde: "Gij hebt uws vaders bed beklommen." IJselijk ontzaglijk, duivels! Dat waren de zonen van Jakob. Ja, als het aan dat geslacht van Jakob gelegen had, als het aan die kinderen van Jakob gelegen had, dan was er nooit meer een kerk geweest.

Straks: "Juda, gij zijt het!" Ja, gij zijt het zeker; Juda: als hij straks een hoer vindt langs de weg dan gaat hij tot haar in: Thamar, zijn schoondochter. Dan komt zijn schande openbaar - het was een grote puinhoop. En dat God daar nu, in zo'n geslacht, Zijn genade bewijst! Dan moet God toch wel een genadig God zijn. Dan moet toch de grootste zondaar wel niet wanhopen. Als God zo'n stel jongens als de patriarchen wil aannemen, wil ombouwen, wil bekeren, wil omvormen, tot de vaders van het uitverkoren geslacht, dan hoeft niemand vanmorgen te zeggen: "Voor mij zal het wel niet zijn." Dan hoeft de grootste zondaar niet te zeggen: "Mijn zonde is te groot dan dat God ze zou vergeven," Hierin blinkt de trouw en de genade van God uit. Duidelijk, heerlijk, maar dan ook alleen de genade van God. Wie roemt, die zal roemen in de Heere: Jakob en Ruben en Simeon en Levi en Juda en Dan en allemaal en ook u: Als u zalig zult worden, dan zult u zalig worden door de God van het verbond en niet omdat u zo'n trouw verbondskind geweest zijt voor het aangezicht des Heeren.

Maar, God laat de zonde niet ongestraft. Het huisgezin van Jakob is in ballingschap gegaan. Ze kwamen in zwarte dienstbaarheid. God laat niet met Zich spotten. Het is waar: God zal met hen gaan. Farao zal geen kans krijgen om hen uit te roeien, dat is waar, maar het gaat wel langs de ravijnen van de dood. Ze worden nauwelijks zalig. Dat staat er toch? "Indien de rechtvaardige nauwelijks zalig wordt?" Nauwelijk, dat betekent niet dat het maar kantje-boord gaat omdat God eigenlijk niet machtig genoeg is om dat volk tot een koningsvolk te maken, maar dat betekent dat het van onze zijde altijd weer een verknoeiide zaak is, dat door God het altijd weer rechtgebred wordt wat wij krom gemaakt hebben, door God alleen en daar moet onze hoop op gevestigd worden, op genade.

O, we zijn altijd maar weer opnieuw bezig om het eerst goed te maken voor God en als het dan eerst goedgemaakt is, ja dan zullen we misschien durven toegaan tot God en zeggen: "Heere, kijk eens mijn gebroken hart. Heere, kijk eens de bittere tranen die ik heb geschreid. Heere, kijk eens al die bekeringen die ik in mijn leven al tot stand gebracht heb; zou U mij nu eindelijk genade willen bewijzen?" Ja, zo gebeurt het, zo zijn er wat mensen, ook bij ons in de gemeenten, die zo denken. "O, was ik eerst maar eens een verloren zondaar en had ik eerst maar eens een verbroken hart en kon ik eerst maar eens voor God in de schuld komen." Altijd maar eerst, dat eerst, dat eerst. Geliefden, God is de Eerste. Dat zien we ook zo duidelijk in het leven van Luther. God heeft zelfs de vernederingen die hij meemaakt en de zelfkastijding aan welke hij zich onderwerpt niet geacht. Op die weg heeft hij geen vrede gevonden. De banden werden al maar strakker en al maar vaster. Verlossing sluit niet aan op onze zondekennis, onthoudt het toch goed, sluit niet aan op iets van ons, heeft geen aanknopingspunt aan onze tranen en onze schuldbelijdenis en onze droefheid en onze verlorenheid. Dan zou genade geen genade meer zijn. Dan zouden onze tranen en onze zuchtingen en onze belijdenissen en onze bekering een deel van onze verlossing zijn, maar dat is Christus' deel.

Als we verlost worden, dan worden we verlost zoals God Zijn volk toen verlost heeft. Een schuldig volk, een zondig volk, waar geen greintje meer van terecht kwam, maar dankzij de trouw van het verbond van God. Die Hij liefgehad heeft, die heeft Hij eeuwig liefgehad met een onvergankelijke liefde. Hoe zouden wij ooit, hoe zouden WIJ ooit verlost worden? Het is God Die verkiest en het is ook God Die roept, uit de duisternis roept tot Zijn wonderbaar licht. En wat is het hoogste motief van het handelen van God, ook in ons leven? Het hoogste motief is niet om het volk uit z'n ellende te halen - dat hoort er bij - het hoogste motief is niet de uitnemendheid van het volk uit Abraham gesproten, want waarlijk ze hebben het in Egypte niet geleerd, ze hebben het er niet beter afgebracht, maar de diepe grond en de echte reden waardoor zondaren zalig worden is het welbehagen van God. "Dit volk heb ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen." In dat verbond, dat Hij met Abraham en zijn zaad na hem gesloten heeft, is Gods genade verankerd, die geen aanknopingspunt vindt in het uitverkoren volk.

O, als we daaraan denken dan moet vanmorgen de grootste zondaar zeggen: "O God, als dat dan waar is, als dat dan waar is, denk dan ook aan mij naar de trouw van dat verbond, want ik ben ook al 20 jaar bezig om mezelf voor de genade geschikt te maken. Ik ben ook al 50 jaar bezig om de Bijbel te lezen en om naar de kerk te gaan, want ik weet o God, dat het zo niet kan. Ik weet dat ik zo niet verder kan, ik weet dat ik zo niet sterven kan. Ik weet dat ik een zondaar ben voor U, maar hoe, hoe moet ik nu tot God bekeerd worden? Wat moet ik doen Heere, om zalig te worden?" O, geliefden, dat doet God op dezelfde wijze als waarop Hij het hier gedaan heeft. "Laat Mijn volk trekken, dat zij Mij dienen." Dat is de almachtige kracht van Zijn Goddelijke boodschap. Dat is de boodschap van Zijn evangelie. Dat evangelie, dat Woord, die roepstem van God. Daaraan paart God de kracht van de Heilige Geest. U weet wat Von Staupitz tegen Luther zei toen Luther in zijn diepe nood zichzelf tuchtigde en kastijdde, zichzelf liet verkleumen in de nacht, zichzelf met een gesel van touwtjes op z'n rug sloeg, erwten in z'n schoenen deed en zo over het plein liep van het klooster, om maar pijn te lijden, om maar moeite en verdriet te kunnen ondergaan, want aan het einde daarvan zou God hem barmhartigheid bewijzen. "Nee, zei Von Staupitz, "nee", zei hij, "Gods liefde begint niet aan het eind van uw tuchtiging; genade begint niet daar waar gij u doodgepijnigd hebt, maar Gods genade begint bij de waarachtige boetvaardigheid." De liefde van Christus is het die Zijn volk behoudt, al wist het volk van het Oude Testament daar weinig van, al hebben ze die Christus van het Nieuwe Testament nog niet gekend. Maar ze hebben de barmhartige God gekend, de God van Abraham, van Izak en van Jakob, Die Zijn verbond getrouw zal blijven houden, niet feilen in Zijn trouw, noch Zijn verbond ooit zal schenden. En toen God gedacht aan Zijn verbond, toen gedacht het volk aan hun zonden. Zo gaat het nog. Zo is het gegaan in de tijd van de uitleiding uit het diensthuis van Egypteland. God zag Zijn volk aan en God kende Zijn volk en God hoorde hun geschrei. Nee, er staat niet dat ze tot God schreiden; ze schreiden over hun zwarte dienstbaarheid en God kende hen, staat er. Het was Zijn volk; ze droegen het teken van Zijn verbond. Hij had hen getekend als het volk uit Abraham gesproten. Het welbehagen dat God in Zijn volk had was krachtens Zijn eigen wil en Goddelijke beloftenissen die Hij aan dit volk vermaakt had. Dan zegt Hij ook tegen Farao door de mond van Mozes en Aäron in het vierde hoofdstuk: "Laat Mijn volk trekken." Exodus 4:22: "Dan zult gij tot Farao zeggen: "Alzo zegt de Heere: Mijn Zoon, Mijn eerstgeborene is Israël." Dat zegt God van dat volk. Dat zegt God van dat volk dat in zwarte dienstbaarheid vergeten had om de Heere te vrezen; dat zelfs in hun grote benauwdheid niet naar God ging roepen. Ze kermden wel, maar ze kermden over de last die Farao hen opgelegd had. Maar God hoorde hun gekerm staat er en God gedacht aan Zijn verbond.

Neem het eens mee naar huis. De waarde van uw gekerm is nul komma nul. Het is geen prijs die u in uw hand mee kunt nemen naar God en zeggen: "Heere, nu heb ik me genoeg gezeseld, nu

moet U eindelijk eens een keer genade bewijzen. Zo krijgt u het nooit, maar het is wel zo dat God gedacht aan Zijn verbond. Dat is eerst, en dat staat er: "En God hoorde hun gekerm." Laten we een toegang tot God mogen zoeken en zeker zullen vinden. Dat is niet uit kracht van onze boetvaardigheid, ook niet uit kracht van onze zondekennis en van onze vernedering. Nee geliefden, dat is uit kracht van het verbond. We moeten weer bij het verbond terechtkomen. Dat vergeten verbond, dat verguisde verbond en anders blijven we bezig om in onszelf een gerechtigheid te zoeken, al is het maar in de bekentenis van onze zonden, in het hete van onze tranen, in de smart van onze ziel. We hebben een eeuwig verbond der genade met God en God gedacht aan dat verbond en toen zag Hij Israël aan. Toen hoorde Hij hun gekerm en toen ging Hij hen verlossen door de hand van Mozes en Aäron. Daar staat Mozes en hij zegt in Gods Naam tegen Farao - Ja, moet u zich voorstellen: daar staat Mozes, hij had nog geen zwaard aan zijn zij, hij had geen leger achter zich, zijn broer moest hem een beetje helpen want hij zei toen de Heere hem riep: "Heere, ik kan niet zo goed praten, ik weet niet wat ik tegen een koning zeggen moet." "Goed", zegt de Heere, "Ik zal Aaron met je meesturen, maar je moet in ieder geval gaan, Ik stuur je naar Farao." En daar staat hij dan als een nietig mannetje en hij zegt: "Zo zegt de Heere." Laat Mijn volk trekken dat zij Mij dienen!

Ja geliefden, als de boodschap van het evangelie mijn boodschap was of de boodschap van de broeders of de boodschap van een bekeerde man, van een bekeerde vrouw, een bekeerde vader en een bekeerde moeder, dan zou die in der eeuwigheid geen uitwerking hebben, want onze woorden kunnen getuigen maar niemand overtuigen. Maar ik breng u de boodschap van God, de boodschap van de genade van God. Ik ben de stem die God wil dat ik tot u verheffen zal: "Laat Mijn volk trekken dat zij Mij dienen." Die roepstem komt vanmorgen ook tot u. Laat los en gij zult losgelaten worden. Het is een ellendig volk, maar de Heere zegt: "Israël is Mijn zoon, Mijn eerstgeborene, het volk dat Ik Mij ten erve verkoren heb." Maar Farao is toch hun wettige heer? Ze hebben zich toch moedwillig toen ze honger hadden onder de vleugelen van Farao genesteld? Het is waar geliefden, de duivel is op een bepaalde manier onze baas, maar niet onze absolute heerser. Hij heeft macht over ons gekregen om onzer zonden wil maar hij is niet onze God en hij is niet een almachtige die ons in zijn gevangenis opgesloten kan houden. Want de machtige zal zijn vangst ontnomen worden en de gevangenen van de tiran zullen ontkomen. Hij is een tiran. Hij voert het vonnis uit, maar in naam van God. Zodra de Heere zegt: "Laat dat meisje los, laat die jongen los, laat die man en laat die vrouw los," dan heeft hij geen macht meer. Dan zijn zijn handen lam geworden. Hebben we zo weleens aan God geroepen? Heeft God zo onze stem weleens gehoord? Niet meer pleitende op iets dat wij voor God gedaan of niet gedaan hebben, maar pleitende op het verbond van God. Zeggen: "Heere ik draag het teken van Uw verbond, maar ik ben in de macht van Farao en dat is om mijn zonden Heere, dat is om mijn eigen zonden." Omdat het huis van Jakob ontrouw geweest is aan de inzettingen des Heeren zijn ze eeuwenlang in het diensthuis van Farao opgesloten geweest, maar ze waren toch het volk van God.

Ze waren toch het volk van het verbond, waar de Heere van zegt: "Het is Mijn volk, los dat volk, laat ze gaan." En als Farao het dan niet van plan is, dan zal de Heere het doen. Dan zal Hij de handen van Farao stuk breken en dan zal Hij de staf in stukken houwen en dan zal Farao en zijn volk aan het einde van de 10 plagen zeggen: "Ga, ga haastig, ga alsjeblijft, ga vannacht nog, laat er geen dag meer overblijven. Dan zal hij hen uitdrijven. Daar zal God voor zorgen. Bent u ook in die strijd gewikkeld? Bent u daarom vanmorgen in de kerk gekomen? Dan kan geen macht, geen Farao, dan kan geen Paus, dan kan niemand meer over uw ziel heersen want de Heere zegt: "Israël is Mijn eerstgeborene, het is Mijn kind, Ik heb hem geroepen uit de slavernij van de zonde en Ik laat nooit varen wat Mijn hand begon."

"Laat Mijn volk trekken, dat het Mij diene." Ook nu wordt de wereld aangesproken en wie zal dat volk verlossen? Straks zal het volk van Israël zeggen tegen Mozes en Aäron: "Mozes en Aäron, laat maar, er komt toch niks van terecht, want sinds jullie gekomen zijn om tot Farao te spreken om ons te verlossen is de dienst almaar harder geworden. Vroeger kregen we nog stro aangedragen om onze taak aan stenen te bakken die Farao ons opgedragen heeft, maar nu moeten we zelf het stro nog gaan zoeken en als het avond geworden is en de slavendrijvers komen om de stenen te tellen, dan krijgen we op onze huid met de zweep. Dan zeggen ze: "Bouwen, stenen maken, voortgaan totdat het donker is, want het aantal stenen zal er zijn voor elke dag." Dan zeggen ze: "Mozes en Aäron, laat ons maar in het diensthuis, want er komt toch nooit meer iets van terecht."

Kent u ook iets van al die tegenheden, van al die moeite, van al dat verdriet wanneer u zich door de beloften van God los wilt worstelen uit deze wereld door uw eigen arbeid, door uw bidden, door uw tranen, door uw ernstig leven en het lijkt wel alsof het almaar erger wordt? Dingen waar we vroeger nooit aan gedacht hebben, die ons nooit zozeer gedrukt hebben, die drukken ons nu terneer. Hoe kom ik ooit met God verzoend, hoe word ik nu verlost? Als ik de lange lijst van mijn zonden, van mijn ongerechtigheid, van mijn overtredingen zie, nadat ik het woord van Gods verlossing hoorde, nu is het nog veel erger. Vroeger wist ik niet dat ik tegen de liefde van God kon zondigen. Toen zondigde ik alleen maar tegen het recht van God en ik was bang voor God en ik probeerde zo goed mogelijk te leven om zo min mogelijk slagen te krijgen, maar nadat ik gehoord heb dat God gekomen is om mij te verlossen, dat God genadig is over Israël, dat God ook over mij genadig is, nu maak ik het nog veel slechter, want nu zie ik dat ik niet alleen tegen de wet, maar ook tegen het evangelie, tegen de liefde, tegen de trouw, tegen de genade van God zondigde. O, wat kan dat een kind van God smarten als hij pas op de weg is. Wat kan het hem smarten als hij ziet dat hij niet alleen vroeger in ondeugd God beledigde, maar dat hij nu ook in de weg der bekering, nu hij zijn voeten gewillig zet op het pad, de liefde van God versmaadt, de trouw van de Heere miskent, toch maar een zondaar blijft. O, wie moet mij nu verlossen, hoe kom ik ooit met God verzoend? riep Luther uit, en al degenen die net als hij uit de dood tot het leven komen. De historie herhaalt zich ook in de ziel van elkeen die God zoekt. Hoe donker was het ook niet in de Middeleeuwen. O zeker, daar waren er enkelen: Bernard van Clairveaux en Johannes Huss. Ze hebben hun leven met de marteldood moeten bekopen.

Luther, hij was helemaal geen volksheld, hij was maar een nederige monnik, hij was helemaal niet van plan om leider van mensen te worden en ze naar het licht van Gods Woord te leiden. Welnee, hij ging juist in de duisternis. Hij wilde daar in de eenzaamheid van de monnikcel van het klooster het recht maken met zijn God en hoopte op een dag nog een genadig God te vinden en dat ging langs een andere weg dan hij gedacht had. Hij dacht dat hij genade zou krijgen aan het einde van zijn worstelingen, maar alles tevergeefs, totdat God het heil openhaarde zoals Hij het nog altijd doet in Romeinen 1: "De rechtvaardige zal uit het geloof leven."

De gerechtigheid van God waardoor u en ik voor God kunnen bestaan - Romeinen 1:17 - wordt in het evangelie geopenbaard. Datgene dat ik niet kan vinden met al mijn strijden, met al mijn afscheid nemen van zoveel dingen om God te mogen bewegen aan mijn kant te komen. Maar er is door God voor een gerechtigheid gezorgd die redt van de dood en wij mogen dat volle evangelie weten waar Abraham en de zijnen nog maar vanuit de verte in mochten blikken, het evangelie in de bolster van de wet dat God in het Nieuwe Testament ontsloten heet: de gerechtigheid die in Christus Jezus is en die gerechtigheid is voor God voldoende, volkomen voldoende. En als wij nu oog krijgen voor die gerechtigheid, dat we met die gerechtigheid tevreden zijn, dat we door het geloof op de beloftenissen van God zien die in Christus Jezus Ja en Amen zijn, op het bloed van het Nieuwe Testament, op de Man van smarten, Die aan het kruis

voor Gods gerechtigheid gezorgd heeft, o, dan komen we van de hel in de hemel, dan komen we van het verdriet in de blijdschap, dan komen we van al onze benauwenis in de ruimte van de genade van God.

Geliefden, hebt u daar weleens kennis aan gekregen? Ziet u dat weleens met een geestelijk oog als het evangelie u verkondigd wordt, als Jezus Christus u voorgesteld wordt als een totale Verlosser, als het Lam Gods Dat de zonden der wereld wegneemt? Hunkert u weleens naar die Verlosser? Weent u weleens, al was het maar dat u vanuit de verte op die koperen slang mag zien? Hongert en dorst u naar die gerechtigheid? Of zoekt u nog altijd deze gerechtigheid? Het komt nooit goed. Al uw inspanningen zullen u er niet brengen, net zo min als die kinderen van Jakob het ooit voor God goed gedaan hebben. O, als het verbond er niet was, als Christus er niet was, als er geen genade was, als we het zelf verdienen moesten, door onze verbetering, door de kennis van onze zonde, door ons berouw, we kwamen er tot in eeuwigheid niet. Want die verloren zoon is door de vader niet teruggenomen vanwege de ernst van zijn schuldbelijdenis, maar hij is door de vader teruggenomen omdat hij 's vaders kind was. Daar ligt de grond: 's vaders kind, door U, door U alleen om het eeuwig welbehagen. Daar gaat het om.

Ja, zegt u, daar gaat het om. Hoe weet ik of ik een kind van God ben? Wel, dat kunt u alleen maar weten uit de vruchten van het nieuwe leven in het licht van de Heilige Geest. Dat kunt u alleen maar daaruit weten. Wat is uw verlangen? Waarop hebt u uw hoop gevestigd? Wat betekent het evangelie voor u? Het evangelie dat ik zo straks noemde in die tekst die Maarten Luther tot ruimte bracht: de gerechtigheid wordt daarin geopenbaard, in het evangelie. Kortom, Gods gerechtigheid, Gods toorn gestild, Gods gramschap geblust. De hitte van Gods gramschap geblust in het bloed van het Lam. Zie, zie toch het Lam Gods. Als u tot de wetenschap komt, als u tot de ontdekking komt: mijn tranen zijn niet genoeg en mijn schuldbelijdenis is nooit 100%. Heere, ik kan daar niet komen waar ik krachtens Uw gerechtigheid zou willen komen, namelijk een gewillig werktuig in Uw hand, dat geen kwaad meer wil maar alleen goed. U zult er nooit komen buiten Jezus om. Hij is de enige Weg tot God. O, slaat toch het oog op Hem, tracht Hem toch te ontdekken als u uw Bijbel leest, op uw knieën en als u in het huis van God komt. Laat dit toch uw bede zijn dat Hij ontsloten mag worden voor uw duistere zielsogen en dat u die gerechtigheid zult mogen kennen. Want één blik op het kruis zoals Luther het gezien heeft, zo mogen al degenen het zien, die hongeren en dorsten naar die gerechtigheid, Gods gerechtigheid geopenbaard in het evangelie. Hij verloren opdat ik zou behouden worden. Hij van God verlaten, opdat ik nimmermeer van God verlaten zou worden. O, als u Hem zo nagaat in uw gedachten is Hij dan nooit voor u de Schoonste van de mensenkinderen? Zegt u dan nooit tussen God en uw ziel: "mijn Jezus, mijn Jezus, gestorven voor mij, voor mij." Alzo lief had Hij de verloren Luther of wie u ook moge zijn, dat Hij om mijnentwil in Gods gericht gestaan heeft, mijn twistzaak getwist heeft. "Laat Mijn volk trekken": op grond daarvan dat zij Mij dienen. Daar gaat het om. Dus niet omdat ze het zo moeilijk hebben en niet omdat ze nu lang genoeg in de ellende gezeten hebben en niet omdat Ik nu toch eindelijk hoor dat zij zich wel bekeren, maar opdat ze Mij dienen. De verlossing is er opdat wij Hem zouden dienen. Daarvan nog een enkel woord nadat we gezongen hebben Psalm 85:1.

We hebben door de reformatie de vrijheid teruggekregen. God heeft ons uit het diensthuis van Rome uitgeleid. Daar was geen stad of geen dorp of de bazuin van het evangelie gaf weer een helder geluid. Niet in één dag, maar in de weken, de maanden, de jaren die erop gevolgd zijn heeft God een stormloop gedaan door Zijn knechten op het hart van Neerlands volk en de Gereformeerde godsdienst, de Bijbelse godsdienst is weer op de kansels gekomen. Nu zijn we een paar honderd jaar later, wat moet ik zeggen, waar is het grote verval begonnen en wat is er

nog overgebleven? Wij zijn deel van ons land, wij zijn deel van ons volk, we zijn geen pilaarheiligen die zich kunnen onttrekken van deze boze wereld en zeggen: "Laat die boze wereld maar verloren gaan want die is toch verloren." Wij zijn deel van ons land, wij behoren lichtdragers te zijn, wij, die het Woord van God nog hebben. Hoelang zal het nog duren? Hoeveel mensen zijn er nog onder ons die waarachtig de Heere vrezen? Die het aan hun kinderen kunnen navertellen wat God doet aan een verloren zondaar? Die nog wezenlijk betrokken zijn bij het heil dat in Christus Jezus is? Voor wie kerkgaan niet een sleur geworden is, die zelfs het hopen vergaan is dat ze nog tot dat levende volk van God kunnen komen te behoren. Wat is er weinig verwachting van de Heere. Wat is er weinig hoop: "o God, wees mij zondaar genadig." Ik ken uw hart niet, maar God weet waar het u om te doen is. Wat was uw gedachte toen u zich vanmorgen opmaakte om naar het huis van God te gaan? Nog een beetje werken aan uw werken toevoegen? Dat zij Mij dienen, daar gaat het om, God dienen.

En hoe moet God gediend worden? Wel, met ons hele bestaan. God dienen, dat is zeggen: "U bent God en hier ben ik, Uw dienstknecht, Uw dienstmaagd. Wat wilt U dat ik doen zal? Spreek, want Uw dienstmaagd, Uw dienstknecht hoort." Is dat ook de gestalte van ons hart? Als we naar buiten gaan straks, als we morgen weer naar ons werk gaan: opdat zij Mij dienen. Kunnen de mensen op het kantoor, de fabriek of in de winkel zien dat u bezig bent om God te dienen? Kunnen ze het horen aan uw spraak en kunnen ze het zien aan uw werk, aan uw leven dat u op de smalle weg wandelt waar die anderen op de brede weg gaan? Een ander volk. Dat u een andere richting in uw leven hebt ingeslagen? Dat de stem van God waarlijk tot uw ziel is doorgeklonken. Als de wereld naar die kant loopt, dat u naar deze kant loopt. Die andere weg die een andere kant heengaat dan de kant van de wereld. Altijd in alles wat u doet. Of denkt u het goed te maken met tweemaal anderhalf uur in de kerk te zitten en verder een beetje aan te rommelen in de week? Niet te erg goddeloos maar toch beslist ook niet te vroom. Ach, dan bent u nog op de brede weg. Dan heeft de reformatie uw hart nog niet bereikt. Dan hebt u nooit in uw ziel gevoeld wat Luther en Calvijn gevoeld hebben toen dat Woord hen vastgreep, toen ze zochten naar een rechtvaardig leven voor een rechtvaardige God en daarmee in de strijd gekomen waren. Toen ze tot de ontdekking kwamen dat ze nooit de prijs meer konden betalen, O, het is benauwend, maar het is toch gezegend. Het is wel even benauwend als alles je bij de handen afgekappt wordt, als alles als waardeloos uit je leven door de bodem valt en je zegt: "Heere, alles wat ik doe voor U is met zonde bevuurd. Zo kan ik niet gered worden. Is er nog een weg, is er voor mij nog een weg om vrede met U te vinden, want zonder U moet ik sterven. Zonder U sterf ik al, want buiten Jezus is geen leven maar een eeuwig zielsbederf. Geef mij Jezus of ik sterf!

Is dat de begeerte van uw hart en verlangt u dan van Hem te horen, want als u toch uit de verte iets van Hem hoort, dat Hij zondaren geneest, dat Hij Zijn volk, Zijn goddeloos volk terughaald uit het diensthuis van Egypte, dan moet dat toch ook iets voor u betekenen. Dan moet u toch op uw knieën zeggen: "O God, als u nu dat goddeloze geslacht van Jakob, deze ontaarde zonen Uw volk noemt, terughaald uit de duisternis, uit de macht van het diensthuis van Farao, Heere, dan ben ik ook zo' n ellendeling, dan ben ik ook zo' n nutteloos kind uit Abraham gesproten. Dan draag ik wel het teken van het verbond maar ik toon niet de kenmerken van het kind van het verbond. Om Uws Naams wil o God, U hebt ze verlost opdat dat volk U zou dienen. Heere, als U nu ook nog behoefte hebt aan mensen die U dienen, hier ben ik dan. Vorm me dan om, bekeer me dan, maak me dan gereformeerd, breng me dan op de goede, U welbehagelijke en volmaakte weg."

Als u vraagt: "welke weg is dat?" Wel, dat is de weg die de Heere aan dat trouweloze volk in de woestijn zo rijkelijk ontsloten heeft, toen Hij hen de tabernakel liet bouwen en een hogepriester gaf en ze de offers liet brengen voor Zijn aangezicht. Wat toen nog, zei ik, in de bolster van de

wet was, is voor ons duidelijk en klaar ontsloten in het kruis van onze dierbare Heere Jezus Christus, Die God geopenbaard heeft als een Zaligmaker van zondaren, als de enige Zaligmaker. Tot Hem zal alle vlees komen. Eenmaal zal ieder oog Hem zien heeft God gezegd, ook degenen die Hem doorstoken hebben. Wel, laat het aan deze kant van het graf zijn, o God, want anders zult u Hem aan de andere kant van het graf zien en dan is het voor eeuwig verloren. Maar als u aan deze kant van het graf mag zien in Wie u gestoken hebt, dan zal dat bloed van Jezus Christus u reinigen van ál uw zonden. Als u hier mag zien dat het uw zonden waren die Hem de dood injoegen, die Hem de nagelen door de handen dreven, die Hem de speer door het hart stootte, dat ik Uw kroon gevlochten, Uw beker heb gevuld, dan druipt er uit dat gestorven lichaam van Christus een reinigend bloed, een dierbaar bloed, een verlossend bloed. De gerechtigheid Gods in het kruis geopenbaard, dat is houvast voor God. Want onze gerechtigheid breekt ons elke keer weer bij de vingers af, maar dat is houvast voor ons. Als we op die gerechtigheid onze hoop bouwen, dan zullen we niet beschaamd worden, niet in de tijd en ook niet in de eeuwigheid. Wie Hem zoekt, die zal Hem vinden en wie Hem gevonden heeft die zal Hem tot in alle eeuwigheid toebrengen lof, dank, aanbidding en lofzangen. Amen

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.